

— Каква царица ще бжда азъ съ тая оскубана опашка?

— поклати глава врабчето.

— Ще бждешъ, щомъ като азъ кажа своята магарешка дума. Ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Азъ съмъ членъ на комисията, предъ която ще се перчатъ

гаргитъ. Азъ съмъ оценитель!

Оскубаното врабче съ голъмо уважение погледна своя старъ приятелъ и прошепна:

— Като е тъй, ще остана.

Следъ тия думи то подскочи върху прашния магарешкигърбъ и подгони мухитъ.

А. Каралийчевъ

СЕПТЕМВРИЙ

Отъ пжтъ далеченъ Септември пристигна въ тъмни зори, — селското школо отвори, врати, прозорци изми.

Класнитъ стаи бѣлоса, измете прашния дворъ, — грѣйна школото катъ слънце въвъ ведросиний просторъ.

Грабна отъ шкафа звънчето, излѣзе бързо навънъ, — скоро надъ селскитъ хижи отекна сребъренъ звънъ.

Сладкиятъ звънъ се разнесе и прѣсна радостна вестъ: въ класнитъ стаи децата ще почнатъ занятия днесъ.

Георги Костакевъ

СЛЕДЪ ВАКАНЦИЯ

Ей, лѣтото премина и дойде есенъта, замлъкна изъ гората на коса пѣсенъта.

Тамъ дето цѣло лѣто прекарахъ въвъ игра, днесъ всѣка глъчка стихна и всѣки гласъ замръ.

И пакъ на училище следъ толкозъ смѣхъ, игри, отново грѣйна радостъ въвъ моитъ очи.

И днесъ седя и слушамъ съсъ погледъ тихъ и благъ, какъ съ обичъ ни разказва учителътъ ни драгъ:

„Едничкъ само онзи въ живота ще успѣй, съсъ трудъ упоренъ който и день, и нощъ живѣй.“

Георги Хрусановъ

